

den tydske Hær. Retten til at paatale dette, er, naar vi vedtage en saadan Indskrænkning i Danmarks Riges Grundlov, som foreligger, paa eensgang bortgiben, og derover faae vi. altsaa ingen Raadighed. At det ikke kan blive en saa ubetydelig Sag, ligger, mener jeg, i en Omstændighed, jeg nu skal anføre. Skulde det nemlig skee, at vi samtidigt med, at et saadant Contingent blev krævet til det tydske Forbund, og dette Contingent altsaa skulde rykke ud under Rigsfanen, vilde vedblive vor Neutralitet, saa gad jeg vide, om de paagjældende Folk, som det kom til at strides med, vilde erkjende en saadan Neutralitet, eller om de ikke vilde sige, at den var brudt og at det da var aldeles umuligt at bevare Neutraliteten. Jeg taler ikke om denne Neutralitet med særligt Hensyn til de nærværende Forhold, fordi jeg mener, at Neutraliteten ikke kan bevares for Kongeriget Danmark for Tiden, og jeg er personlig overbevist om, at vi gjøre bedre i at bryde den jo før jo heller. Men med Hensyn til andre Tider og andre Forhold, er det dog sikkert en mislig Stilling, vi komme i ved at gjøre saadanne Indrømmelser, som alt ere ffete og fremdeles ville skee for Holsteens og Rauenborgs Vedkommende. Jeg finder det ganske i sin Orden, at det forrige Ministerium, som jo har gjort Alt, hvad der stod i dets Magt for at tilintetgjøre Danmarks Riges Indflydelse og Rigsdagens Betydning, slog ind paa den Vej, at føre Alt over til Holsteen; det var ganske i sin Orden, thi derfra kunde det saa begynde at lægge Grundvolden til at indføre, ikke alene Absolutismen, men, hvad der aabenbart er meget værre, og hvad det klarligt nok fremgaaer af Forordningen af 26de Juli, at det stilsede paa: et saadant ministerielt Oligarchie, hvorunder det danske Folk nødvendigviis maatte blive reent plaget ihjel. Jeg siger „det var ganske i sin Orden af det forrige Ministerium, men jeg finder det ikke i sin Orden, om det nærværende høitagtede Ministerium vilde gaae selsamme Vej som hiint, og meget mindre, om den danske Rigsdag vilde træde i dets Spor. Vi skulle dog huske paa, at, da vi gjorde Indrømmelser under det forrige Ministerium, var det kun, fordi vi Alle

vare overbeviste om, at, dersom vi ikke indrømmede til den alleryderste Grændse. Alt, hvad vi meente at kunne indrømme for, at bevare en constitutionel Forfatning, eller dog en constitutionel Form idetmindste, da vilde selv denne med Magt blive os berøvet. Nu staae vi jo aabenbart ikke længere saaledes, og vi skyldes derfor os selv og det danske Folk at see os vel for og ikke vedblive at gaae fremad i det Spor, om hvilket vi selv have erklæret, at det var en Snare for det danske Folk, at det var et Udgangspunkt, hvorfra Friheden kunde aldeles tilintetgjøres. Jeg skal endvidere tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, selv som Sagerne nu staae, vilde Danmark ved en saadan Forandring, som indirecte er betegnet i 2den Paragraph af Loven om Indskrænkning af Kongeriget Danmarks Grundlov, komme til at lide Aar for Aar et meget betydeligt Tab i finantciel Henseende. See vi hen til, hvorledes Sagerne stode ved Slutningen af Regnskabsaaret den 31te Mars 1854, ja, dersom vi vare blevne staaende derved, da skal jeg gjerne indrømme, at det ikke vilde have været til videre Skade for Kongeriget i finantciel Henseende at gaae ind paa en saadan Fællesforfatning. Men just i det Aar, da Finantsloven blev behandlet for 1854—1855, kom den daværende Finantsminister frem med en heel anden Finantslov, som Rigsdagen ogsaa gik ind paa, fordi den dengang stod saaledes med det daværende Ministerium, at den meente, at det var nødvendigt at indrømme saameget som muligt, for at see at komme igjennem med Ministeriet, og allensfals for at overbevise Folket om, at den Spænding og Splid, som fandt Sted, ikke havde sin Grund i nogen Stridighed hos Rigsdagen, men at denne tværtimod var tilbøielig til at indrømme, hvadsomhelst der forlangtes. Men ved at tiltræde denne Finantslov, som nu gaaer igjen i det Finantsforslag, som foreligger for Diebliffet, har Danmark opgivet at beholde som sine Indtagter de indirecte Skatter; det har overgivet dem til de fælles Anliggender og derved paadraget sig et meget betydeligt Tab. Og dette gjælder ikke alene om dem, men ogsaa de personlige Skatter ere gaaede den selsamme Vej, og jeg veed rigtig-